

UNIAREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an . . . . . 180 Lei
Pe jumătate . . . . . 90 Lei
In America pe an 2 dolari.

Iese odată la săptămână

Adresa: „UNIAREA POPORULUI”, Blaj, Jud. Târnava-mică
Director ALEXANDRU LUPEANU-MELIN

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plătesc: un șir mărunț odată 5 Lei
a doua și a treia oră 4 Lei.

Lauda plugăriei

De Tînărul Augustin Pop

Dragă plugarule,

Razele de aur ale soarelui primăvaratic mi-au răscolit în suflet dorul de tine, iar mugurelul vișinului mi-a șoptit să-ți scriu povestea fericirii tale. „Ascultă — zise cătră mine mugurelul — ia-ți condeiul tău și scrie plugarului așa:

— Ce bine-i să fii plugar! Dintre toate fapturile ce trăiesc pe fața pământului, cea mai inimoasă, cea mai fericită este plugarul. Tu, plugarule, găsești cel dintâiu ghiocel, care și-a scos căpșorul de sub omăt. Tu, plugarule, simți mireasma celui dintâiu „cocoșel” care și-a înălțat fața răzătoare dintre frunzele gălbui ale pădurii. Ție, plugarule, îți zimbesc cele dintâi vioarele cari au ieșit să se încălzească la soare; și mă jur, că nici un răs nu-i mai dragălaș, ca răsul floricelelor de primăvară. În a „unsprezecea săptămână din Crăciun”, tu, plugarule, ieși cu sapa pe umăr și spinteci pământul, ca să vezi dacă-i destul de svântat pentru ferul plugului tău; aburii, din brazda gliei răsturnate, îți umplu sufletul de viață. „Domnii dela oraș”, înfășurați în scurtecele lor jidovești, își strâmbă spinările în cântălării, în vreme ce tu, plugarule, cu peptul desgolit, te sfădești cu vântul, cântându-ți dulcea doină. Tu stai de povești cu barza, ce pescuiește broasca din apa „incropită” a bălților, în timp ce „domnul” se încârligă peste maldăre de hârtoabe colbuite. În căsuța ta, plugarule, miroasă a crin și a busuioc, iar în „curtea” domnului dospește mucegaiul și boala. Domnii dela oraș își „bat punga”, dacă vreau s'asculte un țârlăit de ceteră, iar tu, plugarule, ascuți de pomană glasul dulce al ciocărlanului, fluieratul blând al mierlei, țârăitul răsfățat al greerului, „amuțatul” duios al priveghitoarei și toate viersurile cântărețelor lumii.

Obrazul tău, plugarule, e copt de văpaia soarelui și înroșit de sbiciuirea vântului, iar al „domnului” e spălătăcit și „puhav”. Tu, plugarule, sui și cobori ziua întreagă, iar noaptea dormi ca un copil, visându-te cu boii prin poeni; „domnul”, înădușit de colbul „potrocoalelor”, țepenește în „jilturi”, iar noaptea se învârte ca un șarpe în patul lui melăiu și nu poate visa nimic.

Copiii tăi, plugarule, sunt roșii, ca bujorii și indesați ca plumbii, iar ai „domnului” tigoresc printre ziduri și nu cutează să sară un părau, să urce o culme.

Jocul tău, plugarule, e plin de chiot și de veselie, iar al domnilor” e mut și pocit ca iedera încarlobată.

Tu, plugarule, ești omul întreg, așa cum a făcut Dumnezeu să fie omul, iar „domnul” este slutenia propriilor lui năravuri. Tu, plugarule, ești copilul cel mai drag al lui Dumnezeu și lumea ta este curată ca izvorul de munte.

Frate plugarule! Ție ți-a dat bunul Dumnezeu darurile cele mai scumpe. Folosește-te de ele! Ține la „sfintele obiceiuri” din bătrâni! Pastrează-ți portul, minunatul tău port! Casa ta să fie îmbrăcată cu țesătură din in, cânepă și lână; piciorul tău să se desfete în opinca ta moale și ușoară, lasă „gheata” pentru scâlciatele picioare ale „domnului”. Ferește-ți fata ta de rumeneala poticilor și de „recălele” orășencilor; spele-se numai cu apă rece, că tot va fi mai frumoasă ca orice „domnișoară”.

Mulțumește-te, frate plugar, cu mult- puțin, cât ai, că fericirea nu stă în bogății, ci în liniștea și mulțumirea sufletului tău. Iar orașele nu știu ce-i mulțumirea adevărată!

Acestea ți-le grăiește mugurașul de vișin, iar noi îți dorim belșug la brazdă, inimă deschisă, ca să poți înțelege povața lui mântuitoare.

Tu ești comoara nației noastre, frate plugar! Domnul să te țină tot așa: mulțumit în fericirea ta și sănătos în curățenia inimii tale, pe care, păstrându-o, nu sunt neocazuri pe lume, cari să te poată frânge!

66 ceteți deodată. Hramul Seminarului teologic din Blaj este „Bunăvestire”, de aceea din vremuri vechi încă la Bunăvestire se face tunderea întru lectori sau ceteți în catedrala din Blaj. Marți, în 25 Martie, la Bunăvestire, Preasfințitul episcop Alexandru al Lugojului a tuns întru ceteți sau lectori pe 66 de clerici din Seminarul Bunevestiri, ceea ce nu s'a mai întâmplat poate nici odată. Cere-monia aceasta a ținut mai bine de un ceas.

Dela frații din Moldova

Domnule Director,

Noi, frații romano-catolici din Moldova ne bucurăm tare de vestile ce hojma le cetim despre frații din Transilvania, în gazeta DVoastră, când aceste vești sunt bune. De ce să nu dăm și noi semne de viață, măcar când și când, în credința că și lor le-a fi spre bucurie cele bune de pe la noi, că doar rele destule vești le vin lor de pe aici!

Acuma am să spun aici în câteva rânduri, cum trec Postul cel Mare credincioșii de pe la noi, aducând unele pilde, și dela acestea putându-se face asemănare și pentru ceilalți.

Și tocmai mai întâi de toate am să povestesc ceva frumos și mișcător, despre un sat care în catalogul DVvoastră e trecut cu vr'o 30 de abonați la foaia „Unirii Poporului”.

Mercuria Cenușii. Ziua întâia a Postului Mare a fost pentru acest sat azi de deosebită prăznuire evlavioasă. Păr. Paroh căpătase dela Roma, prin căi binevoitoare, o pârțică din **Adevărata Cruce** a lui Isus!

Știm că în Sf. Biserică această Reliquie se propune închinăciunii credincioșilor în locul întâi după Sf. Taină a Euharistiei. A o avea deci pe cât e de greu, pe atât e de norocos lucru! Atare noroc fu hărăzit acelei Parohii. — Și pentru a prețui norocul, fu rânduit ca Reliquia Sfântă să fie adusă de Parohul vecin, din Săbăoani, până la intrarea în sat unde l-ar fi așteptat credincioșii cu procesiunea. — Insa Păr. Paroh din Săbăoani zise Seminaristilor săi, (căci în Săbăoani e un Seminar franciscan cu elevi de cl. IV) că nu crede potrivit să ducă în mașină ori în trăsură **Crucea** pe care Isus o duse pe spate! Se propuse deci să meargă toți pe jos până la Adjudei, cale de șapte Kmetri! — Băeții se prinseră foarte voioși și atunci Păr. Paroh anunță poporul tot în ziua aceea, ca să nu se mire când vor vedea ieșind după masă procesiunea, explicându-le rostul ei — fără însă să îndemne lumea a lua parte, socotind că poate ar cuteza prea mult.

Insa atâta trebui. Poporul din Săbăoani și chiar și din apropiere, aflând despre ce e vorba, par'că se electriza, și la orele 2½, așteptau deja, dela bătrâni cărunți până la o sumedenie de copii de școală cu trăistutele'n gât, semnul de plecare. Se aranja o procesiune impunătoare ca număr, și mișcătoare ca ținută de evlavie.

La vr'o 5 Kmetrii de drum se întâlniră cu Adjudeii cari le ieșiau înainte cu tot alaiul unei procesiuni religioase și atunci vă puteți închipui triumful simplu dar tocmai pentru aceea mai demn, sub care **Sfânta Cruce** intră în satul Adjudei. Dela jumătatea satului Purta-

torul Crucii călca numai pe covoare și trecea pe sub arcuri, în loc de flori, împodobite cu cele mai frumos colorite podoabe ale fetelor din sat. După o scurtă cuvântare, în care Parohul din Sabaoani explică autenticitatea Reliquiei, și istoricul Sfintei Crucii a lui Isus, se dădu binecuvântarea, și apoi se sărută de toți sfânta Reliquie, care va rămânea podoabă scumpă a aceluia sat.

Oamenii din Adjundeni au fugit îndată acasă, au înhamat caii la căruțe și au început să care la deal spre casele lor pe oaspeții nepoftiți dar așa de bineveniți. Înhamau mai ales femei, copii și bătrâni, îi cărau o bucată, apoi se întorceau după alții. Că Adjundenii aceia sunt oameni „cu spiritus” cum se zice pe la noi, adecă ușor se dau la orice-i pui! Și dela cele bune nu se feresc de loc!

A fost un lucru așa de nesilit, așa neașteptat, așa de bine venit acest fapt pentru începutul Postului Mare, că drept a fost o binecuvântare pentru sufletele credincioșilor! Și a mai fost binevenită și pentru alt scop procesiunea asta evlavioasă: *O indestulare a mâniei lui Dumnezeu pentru nelegiuirile pe care le săvârșesc nenorociții de bolșevici dela spatele nostru, batjocorind sfânta Cruce!* — Amintindu-ne fărădelegile săvârșite acolo și pe care poporul le cunoștea, cu mai mare putere tot strigam și ne rugam: Ne închinăm Ție, Hristoase, și Te binecuvântăm, că prin sfântă Crucea Ta ai răscumpărat lumea!

Ziua de Ispășire! În legătură cu scrisoarea Păr. Papa pentru ispășirea nelegiuirilor bolșevice prin cruciata de rugăciuni a se face în ziua de 19 Martie, așa am înțeles noi toți creștinii, că Păr. Papa vrea războiul contra nelegiuirilor, nu cu arme și cu praf de pușcă, cum în mod răutăcios, ori în cel mai îngăduitor caz, în mod prost, explica un cutare intenția Papii sub titlul: Roma—Geneva! nu război cu tunul, ci cu tăcerea rugilor smerite!

Peste tot s'au făcut atari rugăciuni așa înțelese. La Adjundeni s'au ținut rugăciuni toată luna Martie, în care timp până în ziua de 19, s'au și cuminecat 4000 de credincioși. — În Sabaoani, numai în sărbătoarea sfântului Iosif și în ajun, s'au spovăduit și s'au cuminecat 950 femei, 600 bărbați și 200 de tineri, rămânând copiii la altă împrejurare după putință. — Aceștia toți aduceau la banca de cuminecare câte un bilet, bărbații verde, femeile galben, cu numele lor, semn al spovezii de Paști, pentru a fi înregistrați în Status animarum (starea sufletelor), și la aceasta fiecare ține cu sfințenie. Și la noi sunt ici-colo urși de cei pe care îi ține necuratul cu belciugul în nas, dar sunt și de aceia, care n'au ce face, trebuie să scoată belciugul păcatului din suflet, trebuie să meargă la spovadă, căci altfel ei nu va îmbrăca cămașa curată de Paști! Că femeea n'are să i-o dea dacă-i vede țidula încă în grindă! — Și nici nu poate înșela c'a fost la spovadă, pentru că la urmă preotul are să publice pe cei nespovediți, și el n'a mai putea îndura gura ei tot anul! — Așa e încă pe la noi! Și ferice de familiile unde încă viața e patriarhală!

Aiurea, într'un sat din Județul Bacău, Prăjești, s'au făcut Misiuni, tot în vederea Ispășirii, ca pregătire la ziua de 19 Martie. Biserica e mare, dar a fost neîncăpătoare — a venit lume multă, dela 7—20 Kmetrii, cu mâncarea în tobacă, a stat, a stat trei zile, și pe zi ce mergea tot mai multă lume venea. Noroc că a fost o vreme moale. — Și a mulțumit Dumnezeu și inimile acelor credincioși lacomi de a auzi cuvântul lui Dumnezeu. Alte 1600 de cuminecări au coronat sfârșitul, și acestea împreună cu altele de pe aiurea, să fie un mic răvaș de prietenie frățească, sufletească cu frații cetitori ai foștei Dumneavoastră!

Un Frate Moldovan.

Cum să ne pregătim sufletește pentru sfânta cuminecătură

Dacă lumea întreagă s'a pregătit mii de ani de-a rândul pentru primirea cu vrednicie a Mântuitorului; dacă Dumnezeu a trimis mai întâiu patriarhi și proroci cari să pregătească neamul omenesc la primirea aceasta, iar mai pe urmă l-a trimis pe Înaintemergătorul și Botezătorul Ioan, care nu înceta a-i îndemna pe oameni zicând: «gătiți calea Domnului, drepte faceți cărările lui». (Luca 3, 4), — cu atât mai ales trebuie să ne pregătim noi credincioșii la primirea cu vrednicie a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.

Pregătirea aceasta trebuie să fi întâiu *sufletească* și apoi *trupească*.

Dacă regele cercetează un oraș, ce pregătiri se fac, cum se curăță orașul și se văruesc casele, iar casa unde se va sălășlui regele se pune în rând de așa, încât abia o mai cunoștii și în casa trupului nostru intră împăratul cerurilor, deci și aceea trebuie curățită și împodobită, ca Isus să se simțească bine, venind la noi. Iar curățirea casei trupului nostru se face așa, că mai întâiu aruncăm de acolo tot ce este murdărie și necurăție, iar aceasta se face prin spovedanie. Dar a-l primi pe Isus numai cu o casă curată și bine văruită, parcă tot nu face. Mai trebuie acolo mobile, icoane, covoare, tapete și alte podoabe de tot felul. Iar aceste podoabe sunt faptele noastre cele bune. Sfântul Pavel zice: «Să se ispitească omul pe sine, și așa să mănânce din pâine și să bea din păhar» (1 Cor. 11, 28). Dacă femeia sau doamna, care primește în casa sa pe regele, iea pe rând toate încăperile și le cercetează și le ispitește, nu cumva să rămână acolo ceva neplăcut ori murdar, cu atât mai ales trebuie să se ispitească omul pe sine, înainte de a primi pe Domnul Domnilor, nu cumva a mai rămas în sufletul său ceva necurat și nepotrivit cu marea vrednicie a lui Isus. Așadară să nu fie nimenea, care să nu se ispitească bine înainte de a se cumineca sau împărtași.

Celce se cuminecă, știind și voind, înținat cu păcate grele, face un păcat foarte mare, care se numește *sacrileg*, și astfel se osândește însuși la iad. Căci zice sf. Pavel: «Oricine va mânca pâinea aceasta sau va bea păharul Domnului cu nevrednicie, vinovat va fi trupului și sângelui Domnului» (1 Cor. 11, 27), adecă are acelaș păcat ca dacă l-ar fi omorât pe Isus, de de aceea și cântăm, înainte de a ne cumineca: «nice sărutare îți voi da fie ca Iuda».

Sfânta biserică, în «rânduiala sfintei cuminecături», ne zice: «Vrând să mănânci, omule, trupul Domnului, cu frică te apropie, să nu te arzi, că foc este. Iară bând sângele cel dumnezeesc spre împărtașire, întâiu te împacă cu ceice te scârbesc, apoi îndrăznind mănâncă mâncare de taină». — Dacă s'ar întâmpla cu toate acestea ca cineva să-și aducă aminte, înainte de cuminecare, de vreun păcat greu, pe care

din uitare nu l-a mărturisit, nu este dator să se spovedească din nou; e destul dacă-și propune că-l va spovedi la cea mai apropiată spovedanie, pentru că de păcatul acela uitat a fost deslegat în mărturisire, fiindcă zice preotul: «Îți iert și te desleg de toate păcatele tale».

Celce se cuminecă cu nevrednicie, din om ce era, se preface în lup răpitor, după cum spune sf. Ioan Gurădeaur. Pe un astfel de om îl ia în primire numai decât satana, după cum a pățit și Iuda, despre care ne spune sf. evanghelist Ioan, că după ce a luat bucată (trupul lui Isus), a intrat în el satana (13, 27).

Regele Sedechia li dă unui proroc o palmă. Ar fi vrednic să fie aspru pedepsit, Dumnezeu însă nu-l pedepsește. Când însă levitul Oza își pune mâna pe sicriul legii, când 52,000 de bathsamipi vreau să descopere sicriul legii, Dumnezeu îi pedepsește numai decât cu moarte. Regele Ozia a fost pedepsit numai decât, fiindcă a atins cădelnița, cu toate că a trăit o viață plăcută Domnului, iar regele Baltazar a fost omorât, pentru că a beut din vasele sfinte ale bisericii. Cum va pedepsi deci Dumnezeu pe aceia cari se cuminecă cu nevrednicie?!

Dumnezeu îi pedepsește pe ceice se cuminecă cu nevrednicie cu desnădăjduirea.

Sf. Ioan Gurădeaur ne spune, că Iuda murmură, iară Isus tace și rabdă; Iuda se înțelege cu fariseii și cu cărturarii ca să-l vândă pe Mântuitorul, Isus și atunci tace și rabdă. Îndată ce se cuminecă însă cu nevrednicie, ajunge pe mâna satanei, care-i trezește în suflet desnădejdea și-l face să se sinucidă.

Am cetit nu de mult pilda grozavă a unui bărbat, care viața sa întreagă și-a cam bătut joc de Dumnezeu și de biserică. Fiind pe patul morții, și voind cei din jurul lui să moară cuminecat, au chemat pe preotul, care l-a spovedit. Dar, când a voit să-l cuminece, bolnavul a zis: «Nu, nu, părinte! Numai odată m'am cuminecat în viață, și atunci cu nevrednicie. Sunt pierdut». Și în clipita aceea și-a întors ochii și a murit necuminecat.

Căpetenia unei bande de hoți și-a câștigat un tânăr foarte tare și vânjos, despre care credea că are să fie cel mai bun hoț al bandei sale. Dar tânărul era foarte fricos și rușinos, încât căpitanului nu-i era de nici un folos. «Ce mai băiat laș ești tu! Dar las' că te vindec eu de lașitatea ta. Ascultă ce-ți poruncesc: du-te mâine la biserică și te cuminecă cu nevrednicie, și o să vezi, ce hoț bun ai să devii». Tânărul l-a ascultat, s'a cuminecat cu vrednicie, și de fapt a devenit unul dintre cei mai obraznici hoți.

Regele Lothar II din Lotaringia, care a domnit dela anul 855 până la 875, și-a aruncat dela casă pe soția sa legiuită Thietberga, trăind în nelegiuire cu o doamnă care se chema Waldrada. Auzind despre aceasta sfântul papă Nicolae I, care a domnit între anii 858 și 867, l-a afurisit, oprindu-l dela sfintele taine. Murind papa Adrian, regele Lothar II s'a dus la Roma și l-a rugat pe papa Adrian să-l deslege de afurisenie, că s'a îndreptat, ceea ce pot dovedi și domnii cari îl însoțesc. Papa Adrian l-a crezut, l-a deslegat, dar înainte de a-l cumineca, i-a zis: «Rege, bine să bagi de seamă ce faci! Nu te cumineca, numai dacă nu ești păcătos, căci altfel va fi vai și amar de tine». Aceaș amenințare a adresat-o și domnilor cari l-au

insoțit. S'a cuminecat însă totuș atât regele cât și cei mai mulți dintre domni. Urmarea a fost că abia au sosit la orașul Lucca din Italia de Nord, când i-a cuprins pe toți o boală grea, în cursul căreia le-a căzut părul, unghiile și chiar și pielea. Cei mai mulți au murit acolo. Regele și-a continuat călătoria, dar a murit și el în orașul italian Placenza, fără de a se pocăi câtuș de puțin. Interesant e că acei domni cari nu s'au cuminecat au scăpat, pe când toți cei cuminecați cu nevrednicie au murit dimpreună cu ticălosul de rege.

Sfântul Ciprian, episcopul Cartaginei, ne istorisește în cartea sa: De lapsis (despre cei căzuți), că o femeie, care jertfise cu puțin înainte idolilor, s'a cuminecat bine înțeles cu nevrednicie. Urmarea a fost că s'a inecat cu stânta cuminecătura și a murit, spre uimirea tuturor. Despre o altă femeie ne istorisește acelaș sfânt, că voind să se cuminece cu nevrednicie, s'a ivit o limbă de foc, care a reținut-o și alungat-o dela sfânta cuminecătura.

Știindu-le acestea, să mai recitim odată, înainte de a ne apropia de sfânta cuminecătura, stihurile de învățătură despre cum are omul să se apropie de preacuratele taine, așa dupăcum sunt tipărite în Orologer (ceaslov):

»Vrând să mănâci, omule, trupul Domnului, cu frică te apropie, să nu te arzi, că foc este. Iară bând sângele cel dumnezeesc spre împărăție, întâiu te împacă cu ceice te scârbesc, apoi îndrăznind mănca mâncare de tatnă«.

Iuliu Maior

Cutremur în Polonia. În ziua de 21 Martie s'a simțit în regiunea Kattowitz din Polonia un cutremur de pământ, care a dărâmat în mina „Hildebrand“ câțiva stâlpi. Mai mulți lucrători minieri au fost îngropați sub dărâmături, doi au murit, trei au fost scoși grav răniți, iar câțiva s'au ales cu răni mai ușoare.

Românii, apărători ai Creștinismului (dela secțiile „Asirel“)

Suntem unul dintre cele mai vechi popoare creștine ale Europei. Mulți dintre coloniștii aduși în Dacia de către împăratul Traian au fost creștini. În orașele de pe țărmul mării Negre și dela gurile Dunării legea lui Hristos pătrunsese din întâia sută dela nașterea Domnului. Neamul nostru s'a luptat cu înverșunare în toate veacurile pentru a ne apăra limba, legea și moșia.

Turcii, în drumul lor cuceritor în Europa, au fost opriți mai întâiu la Dunăre de către Români. Toate celelalte popoare din peninsula Balcanică au căzut în robia lor. Voivozii români, deși stăpânitori pe țărișoare mici, având întregul popor cu ei, au bătut pe Turci în nenumărate lupte. Ștefan cel Mare, domnul Moldovei, a fost lăudat și de către Papa dela Roma pentru apărarea Creștinismului. Numele multor domni Români cari au luptat împotriva Turcilor au fost cunoscute și cinstite de întreaga Creștinătate. Credem că aceasta împotrivire a Românilor împotriva păgânilor se datorește nu numai vitejiei lor și dragostei de moșie, ci și rădăcinilor adânci pe care legea lui Hristos le avea la noi. Celelalte popoare creștine din jur au fost încreștinate mai târziu decât noi, unele prin silă, ca ungurii. De aceea ele n-au avut puteri să se împotrivească semilunii. Astfel și Ungurii când au putut să se împotrivească Turcilor, n'au făcut-o din puterea lor. Au trebuit să vină în fruntea lor Români, Ion Huneade Corvinul, Cneazul Pavel, Mateiaș feciorul lui Ion Corvinul pentru a putea pune stavilă năvalilor turcești în Ungaria. Când Ungurii n'au mai avut căpetenii ai oștilor români, Turcii au pătruns în țara lor până la Buda, capi-

tala Ungariei, unde au stăpânit o sută cincizeci ani.

Este o mare vrednicie pentru neamul nostru că el a putut fi apărătorul Creștinismului în cursul veacurilor. Binele pe care astfel neamul nostru l-a făcut Europei întregi, nu se poate măsura. Știm din istorie că țările robite de Turci au căzut în sărăcie sufletească și trupească, n'au mai avut învățătură și au rămas în urma altor neamuri. Dacă ar fi ajuns Turcii până în inima Europei, azi nu ar fi țări înfloritoare în apus. Supt paza Neamului Românesc care a sângerat la Dunăre, la Nistru, în Carpați, în luptele cu hoardele lui Mohamed au putut înflori celelalte popoare. Iată și una din pricinile pentru cari noi suntem azi mai săraci, mai înapoiați în cultură decât popoarele din apus. În vreme ce strămoșii se luptară cu dușmanii creștinătății, în vreme ce satele și orașele noastre erau trecute prin foc și sabie, alte popoare, dela care noi opream primejdia, au putut trăi în pace și au putut face orașe strălucite și școli pentru învățătură. Să ne gândim și la piedecile ce s'au pus în drumul înaintării Românilor, când facem o asemănare între noi și alte neamuri, și să nu ne hulim pe noi și țara, văzându-ne mai înapoia altora. Dacă alții ar fi fost în locul nostru, nici ei nu ar fi azi mai înaintați în economie, avere și cultură, ba poate nici n'ar mai fi între cei vii. Dar și azi, cine pune stavilă altui păgânism care amenință în Rusia bolșevismului? Tot neamul românesc face pază la Nistru și azi. Dacă Români n'ar fi înarmați cu credință și viață creștină, nebunia roșie de mult ar fi pătruns în Europa. De aceea credem noi, că rău fac popoarele din apus cari nu se gândesc la jertfa pe care noi o a ducem azi și pentru ele, și, când e vorba de un împrumut, ne ieau zece piei.

I. Agârbiceanu.

Foia „UNIRII POPORULUI“

Din viața misionarilor

Mihail Unia, apostolul leproșilor

XVI. Leproșii pun în mișcare toate pletrile

În Bogota, capitala Columbiei, există o reuniune de femei, numită „Reuniunea Sfântului Lazar“. Societatea aceasta s'a înființat pentru ajutorarea bieților leproși și numără peste 2000 de membre, printre cari și doamne din clasele cele mai înalte ale orașului. Societatea aceasta încă doria ca Unia să rămână la leproși. A scris deci lui Don Rua, între altele:

„Dispuneți, Vă rugăm, ca Unia să rămână mai departe între leproși, spre ușurarea și alinarea suferințelor lor grozave. Acest apostol, însuflețit de iubirea cea mai măreață, e singurul mângâitor al bieților noștri leproși“.

Arhiepiscopul din Bogota și legatul apostolic, ba chiar și președintele republicii, alarmați de știrile aceste, au stărut de Unia să nu plece mai departe, până nu sosește ceva răspuns dela Don Rua. Arhiepiscopul însuș a dat lui Don Rua următoarea telegramă: „Rua Turin. Rog permiteți, ca Unia să rămână mai departe la leproși. Arhiepiscopul“.

O telegramă de acelaș cuprins a trimis

și președintele republicii la legătuinea țării din Roma pe lângă Sfântul Scaun. Reprezentantul acesta a scris apoi lui Don Rua:

„Sfinția Voastră nu trebuie să scăpați din vedere, că Unia, dedicându-se de bună voie în serviciul leproșilor, a încins cu o nouă cunună de lumină Societatea Salesiană și că acest exemplu strălucit de abnegație creștinească, va spori vaza societății în continentul nou“.

Reprezentantul Columbiei a arătat epistola aceasta și cardinalului secretar de stat al Papei.

XVII. Sărbătoare de bucurie.

Don Rua nu era omul, care să fi putut rezista, să se fi putut împotrivi, la astfel de cereri și în cauze așa de mari. Încă după primirea celei dintâi înștiințări, a trimis o telegramă arhiepiscopului din Bogota, aducându-i la cunoștință, că se învoește ca Unia să rămână și mai departe între leproși. A scris apoi leproșilor o epistolă frumoasă, în care le spune că a fost mișcat până la lacrimi de cererea lor. I-a indemnă să-si câștige — prin răbdarea suferințelor și viață creștinească — multe merite pentru împărăția cerească, urmând sfaturile părintelui lor sufletesc.

Mare a fost bucuria leproșilor, când au fost încunoștințați despre telegrama sosită la arhiepiscopul din capitală.

Acum erau siguri că Unia li-se întoarce, cum le-a promis, și chiar mai de grabă.

Ce au făcut deci?

S'au pus să tragă clopotele, au început a pușea cu treascurile și toți aceia, cari se puteau ținea pe picioare, s'au grăbit la biserică, bucurându-se și cântând cu toții cântări de mulțămire lui Dumnezeu. Apoi s'au apucat să ridice porți triumfale, pentru primirea sărbătorească a preotului lor.

Mișcarea aceasta nu era pe placul lui Unia. Prințând de veste că e așteptat pe Sâmbătă dimineața, el voia să-i păcălească și să meargă la ei Vineri seara. Dar nici leproșii nu erau proști. Au făcut toate dispozițiile, ca să nu fie surprinși. De-alungul drumului au pus pândari, tot la patru km. câte-un om cu un treasc (piuliță de pușcat), ca îndată ce ar veni preotul, omul să dea de știre descărcând treascul. Afară de pușcături, au mai luat și alte semne, să se înștiințeze repede. De aceea toți erau în picioare, când a sosit Unia.

La sosirea lui oamenii au slobozit rachete în aer, focuri bengalice de felurite colori. Clopotele au început a suna. Oamenii, femeile, copiii strigau cât puteau: Trăiască Don Boscol Trăiască Don Rua! Vivat Don Unia al nostru! Cu toții fălăiau steagurile, stegulețele. Alaiul nu a încetat decât la miezul nopții.

Don Unia povestește în scrisoarea sa și despre alte întâmplări. Între altele spune, că întâia oră când s'a depărtat dela leproși, o femeie și-a pierdut mintea, sdrobotită fiind de părerea de rău. Și-a adunat câteva sdrențe

Ce mai e nou în politică

Frământările între guvern și opoziție — O mare cuvântare a d-lui ministru Vaida-Voevod — Adunarea averescană de Duminecă — Generalul Averescu vrea să răstoarne guverul — Liberalii încă pregătesc o adunare — Guvernul arată mână tare

Vânturile de primăvară se pare că au adus o mișcare mai vie și în viața politică. Se simte forfoteala mai sprintenă și în curțile celea mari dela București, unde se făuresc îndrumările obștești ale țării noastre.

De vre-o săptămână încoace apele politice s'au involburat, ca pâraiele de munte sporite de topirea zăpezii, și se încrucișează tot mai multe sunuri, sosite din orașul crăiesc de pe malurile Dâmboviței.

Noutatea cea mai mare este, că d. ministru Alexandru Vaida-Voevod, întorcându-se acasă dela Viena, unde stătuse vreme mai îndelungată bolnav, acum este pe deplin restabilit și își urmează slujba de bărbat de stat și de ministru cu aceeași vigoare, ca și înainte de plecarea în streinătate. Curând după ce s'a înfățișat în Parlament, a și rostit o strașnică vorbire, în care a împărțit o mulțime de bobârname celor cari pândesc puterea și nădăduesc o schimbare de guvern înainte de soroacele prevăzute în lege. A mai tras apoi aspre frecșuri pe sub nasul celor ce umblă după potcoave de cai morți și, ca să-și ajungă

scopurile, răspândesc vești de spaimă despre țara noastră în streinătate.

În marele său discurs dela 21 Martie, d. Vaida-Voevod a luat la rașpanghel mai cu seamă pe Doctorul Lupu, care ridicase ponoase în privirea alegerilor comunale, zicând că ele ar fi fost mai rușinoase decât oricând. Și i-a spus:

— Alegerile acestea au fost libere, domnule Lupu, nu ca acelea de sub liberali, pe cari le-ai acoperit și dumeata cu numele dumnitale! Acum ești supărat, că poporul nu te-a mai votat, însă așa pățește cel ce se lapadă de popor și trece în lagărul potrivnic. Dumeata, domnule Lupu, ai ajuns la soarta lupului care s'a depărtat de haită; ești în primejdie să fi sfâșiat. Dacă ne-ai părăsit pe noi, făceai mai bine dacă te amestecai deadreptul cu liberalii, că ajungeai la os de ros cu istețimea pe care o ai!

Doctorul Lupu, la aceste cuvinte ale d-lui Vaida-Voevod s'a ridicat încrezător și a strigat:

— Lasă, domnule Vaida, că încă ai să mă mai vezi șef în partidul dumnitale!

Domnu Vaida-Voevod:

— Fi pe pace, domnule Lupu, că a doua oră nu ne mai faci festa! Cine a fost păcălit odată, se păzește!

Urmându-și mai departe discursul, d. Vaida-Voevod a spus aspre cuvinte în privirea așa numiților „alarmiști”, cari răspândesc vești neadevărate despre Basarabia, sub cuvânt că acolo ar fi o primejdie comunistă.

— Sunt alții — urmează d. Vaida-Voevod — cari iau în deșert cuvântul „democrație” și îi răsucesc înțelesul. Democrație înseamnă ca poporul să aibă libertate a-și spune și el cuvântul în trebile țării prin votul său nefurat și nemăsluit.

Doctorul Lupu sare cu gura:

— Dumneavoastră nu sunteți pricepuți în cârmuirea țării!

D. Vaida-Voevod:

— „Pricepuții” de dinaintea noastră au lăsat țara încorlătată în lipsuri de miliarde!

Unii vreau „dictatură”, continuă d. Vaida-Voevod, adică cârmuire prin voinție, prin poruncile unei singure căpetenii. Să ferească Dumnezeu de așa ceva, ca să fie siluită voința națiunii, căci atunci ne-am prăvăli în prăpastii! Să fim mulțămiiți că în fruntea cârmuirii de astăzi stă un om cinstit ca d. Maniu, care s'a ridicat acolo unde este, numai prin curățenia gândurilor sale și prin vrednicie!

Spuneți că în alegerile comunale s'ar fi făcut și nereguli și răutăți. Cei ce le-au făcut sunt dați în judecată și guvernul nu-i va apăra. Cine a păcătuit, să ispășască. Judecata să-și facă datoria față de oricine!

*

Precum vedem, în cuvântarea de mai sus d. ministru Vaida-Voevod a avut cuvinte foarte bărbătești împotriva dușmanilor guvernului și în privirea celor

strigând: „Tatăl meu s'a dus, acuma mă duc și eu”. Apoi a fugit în toate părțile pe câmp. A trebuit să fie prins și dus acasă cu puterea. Câteva zile a fost ținută închisă într-o casă. Acuma, întorcându-se Unia, și-a venit în fire și biata femeie, care luând în mână un steguleț, a ieșit înaintea lui Unia, strigând: „Trăiască Vergura Maria ajutoare!”

XVIII. Pe terenul faptelor

Lui Unia nu-i plăceau vorbele. Mai de grabă era omul faptelor. Cu o singură privire puse seama ce e de făcut și îndată s'a pus pe lucru.

Întâiu s'a apucat să înființeze un *Orfeon* pentru copii, pe care, punându-l sub ocrotirea Născătoarei, doria să-l încredințeze conducerii surorilor salesiane. A pus piatra fundamentală, cerând binecuvântarea lui Dumnezeu, în nădejdea că nu peste mult va putea sfinți edificiul întreg. La punerea pietrii fundamentale, copiii cântau în onoarea Preacuratei. Leproșii, cari puteau sta pe picioare, asistau cu capul descoperit la întreg serviciul religios. „Ce grozav e să ne gândim, că acești copii îmbujorați la față și veseli, vor fi încurând schimonosiți de boala, care a pocit și pe bătrâni” — soria Unia despre serbarea aceasta.

A doua faptă, de care s'a apucat Unia, a fost lărgirea spitalului, ca să poată cuprinde pe toți bolnavii, al căror număr creștea din zi în zi.

În cauza aceasta Unia s'a adresat cu o cerere și către președintele republicii, a făcut colectă între credincioșii cu bunăstare. S'au adunat câteva mii de franci. Dar cu atâtă nu s'a mulțămiiț, ci a mers singur în capitală și a colectat personal. Ba a cercetat și o mare comună, mai depărtată, unde spovedind și cuminecând pe credincioși, le-a cerut și obolul lor spre scopul amintit.

XIX. Dragostea.

Leproșii îl iubeau nemărginit și se siliau în tot modul să-și arate dragostea. Asta o simțea Unia și asta l-a îndemnat să rămână la ei, disprețuind chiar moartea. Dragostea aceasta i-a îndemnat pe bieții leproși să aranjeze o serbare pentru primirea epistolei dela Don Rua. Ei doriau, ca epistola aceasta să fie cetită și în biserică, pentru a fi auzită și înțeleasă de toți.

Așa s'a făcut. — Când Unia le-a cetit-o, ei au strigat plini de însuflețire: „Oh, cât de mult ne iubește Don Rua! Ce inimă! Ce inimă!”

Unia scria despre ei lui Don Rua: „În măsură mai mică sau mai mare, trupul lor e pocit și plin de bube, dar inima lor e aur! Sunt foarte mulțămiiți față de binefăcătorii lor”.

Multe cazuri grăitoare se arată despre dragostea aceasta, ce nu numai leproșii o aveau față de preotul lor, care le servia cu

atragere, ci și preotul le-o arăta prin disprețuirea sănătății și vieții sale, prin jertfirea sa spre binele lor sufletesc.

Lepra începe prin ivirea unor jubruțe (bube mici, coșuri) pe piele. Odată s'au ivit și pe obrazul lui Unia trei jubruțe de aceste. Alt om s'ar fi îngrozit de moarte, la vederea lor. Unia a luat însă briciul și sfâr! îndată le-a râtezat. După râtezare s'au produs rane îmbobonate. Medicul l-a certat pentru lucrul acesta. Unia a rămas nepăsător: După opt zile i-s'au vindecat ranele, fără să-i lase nici o urmă, spre nespusa mirare și uimire a medicului.

XX. Apostolat nou. Sculptorul leproș

Dragostea îi dădea curaj. Nu se temea de nici o primejdie. Voia să introducă și la ei toate instituțiile, ce le înființase Don Bosco pentru sănătoși.

Astfel a înființat Unia, pentru leproși, o casă de rugăciuni, numită *Oratorium*, cu ajutorul a doi preoți salesiani, sfințindu-o pe numele sfântului arhangel *Rafail*, care să conducă pe bieții bolnavi în viața lor amărită.

Nu a uitat nici pe cei morți. A deschis un cimiter nou. L-a sfințit pe numele arhangelului *Mihail*, ca el să apere pe cei morți de atacurile diavolului.

A făcut o biserică nouă și a inaugurat (sfințit) spitalul lărgit.

Ca să producă bolnavilor și ore de pe-

ce caută să ajungă la oase de ros chiar și pe căi dosnice, păgubitoare țării. Vorbirea aceasta, bine înțeles, că a infuriat și mai rău partidele din opoziție, mai cu seamă însă pe averescani și liberali.

Averescanii se suflă iarăși, din greu să dea asalt spre putere și se încurajează strigând: *acum ori nici odată!* Așa a făcut d. general Averescu în adunarea de Duminică a partidului său, unde s'a arătat supărat și pe înalta Regență, sub cuvânt că nu-l ascultă și nu se arată aplicată să-l aducă la putere. Adunarea s'a ținut la București și averescanii s'au legătit acolo că vor răsturna cu orice preț guvernul d-lui Maniu. Pe acest guvern „il declară” *dușman al alcătuirii de astăzi a statului* și în potriva lui vor „lupta” cu orice mijloace, ca să-l isgonească dela cârna.

Vorbe foarte grele s'au spus acolo la adunarea averescană, cari au uimit. Însă amenințările au stârnit mai mult zimbete între oamenii guvernului, căci se știe că averescanii sunt foarte puțini și nu le dă mâna să poată face ceea ce ar vrea. Se pare cu toate acestea, că guvernul nu va lăsa într'atâta acelea declarații și, precum auzim, cei cari le-au făcut vor fi duși la judecată.

Peste tot d. Maniu, după toate semnele, și-a pus în gând să fie foarte aspru față de cei ce s'ar încumeta să târâie țara în vre-o primejdie, în care scop s'a și votat zilele trecute legea contra „*alarmismului*”, care amenință cu temniță până la 3 ani pe toți cei ce răspândesc vești rele și contrare bunului mers al treburilor obștești și a liniștei cetățenilor.

Prin această lege opoziția a rămas și mai întăritată și, după averescani, liberalii încă se pregătesc de-o mare adunare, obișnuitul lor congres anual, care se va ținea în luna Mai și cică vor hotărî atunci, ce au de făcut pentru răsturnarea guvernului. Liberalii însă nu prea sunt toți de-o părere, căci până

trecere sufletească, le ținea vorbiri, prelegeri, despre viața și faptele lui Don Bosco. În scurt timp toți aveau cunoștințe despre Don Bosco. Un biet lepros voia să eternizeze amintirea lui Don Bosco între leproși cu o faptă pipăibilă.

— Știi, părinte, că eu sunt sculptor? — îi zise leprosul.

— De unde să știi? Poate că numai ai fost. Astăzi nu mai ai degete. Cum ai putea prinde dalta?

— Să n'ai nici o grije, părinte! Eu îmi leg dalta de mână și voi face ceva, ce-ți va stoarce plăcerea?

— Cam ce anume?

— Ne-ai vorbit mult despre Don Bosco, despre faptele și virtuțile lui. Ei bine eu voi ciocni statua lui, ca să o așezăm apoi în spitalul cel nou.

— Foarte bine — zise Unia. Îți abrob idea aceasta, care mă mișcă până la lacrimi. Dacă statua îți va reuși, o vom fotografia și fotografia ei vom trimite-o la toate institutele salesiane!

Așa s'a și întâmplat. Statua a succes. Bietul lepros voia să facă și statua lui Unia. Dar acesta s'a ținut mult mai mic și mai neînsemnat decât să fie vrednic a i-se ciocni figura în statuă.

când d. Vintilă Brătianu încă cere o schimbare grabnică de guvern, d. Duca, alt mare șef liberal, e de părere că deocamdată partidul național-țărănesc trebuie lăsat la cârmă, unde se găsește. Asupra acestor păreri, va hotărî însă adunarea din luna Mai.

*

Din cele mai sus se vede, că politica din țara noastră a intrat în obișnuitele frământări de primăvară, când firea întreagă este mai vârtejioasă și mai plină de frământări. Față cu toate acestea frământări însă, gazetele dela București au adus o declarație mai nouă a d-lui ministru Mihalache, care a spus de curând următoarele: „Guvernul are datoria să rămână la postul său, în urma alegerilor de curând făcute. Și va rămânea, oricâte tertipuri și trageri de sfori s'ar face contra sa”.

„Agrul” la Sibiu

Harnicii noștri credincioși dela Sibiu încă s'au pus pe lucru cu zor și se string cu toții în jurul bisericii străbune.

Așa trebuia să facem de mult, căci alte neamuri au făcut acest lucru de veacuri.

La Sibiu avem pe sași. Sasu ține morțiș la popa lui și la biserica lui. Nu-l poți clăti din obiceiurile lui, odată cu capul. Și de unde are el tăria credinței și a legii săsești? De unde își aduc sașii învățătura la care țin cu atâtă încăpăținare? Dela nemți. De acolo de unde se trag ei și unde este leagănul lor. Din țara nemțească. Acolo învață toți preoții lor. Ei nu au rupt legătura sufletească cu mama lor, cum au rupt o românil cu maica lor Roma.

Pe noi ne-au smuls Bulgariei și Grecii din brațele mamei noastre. Ne-au folosit până au avut lipsă de noi și apoi ne-au îmbrâncit și ne-au lăsat pradă altor neamuri.

Târziu de tot ne-am trezit că noi nu suntem nici bulgari, nici greci ci suntem romani, și credința am adus-o dela mormântul marilor Apostoli Petru și Pavel dela Roma.

Duminică în 23 Martie a venit la Sibiu Părintele canonic Dr Iuliu Florian și a ținut sf. liturghie în biserica călugărilor franciscani. A predicat despre fericire. Singura fericire în viață este ca să fii om cinstit, cu conștiința curată și sufletul împăcat cu Dumnezeu. Păcatul nefericește pe om. De aceea să ne întocmim viața așa ca să fim totdeauna cu conștiința împăcată. Să muncim cinstit și să nu lăcomim la bunul altuia. La asta vrea să ne învețe Agrul.

Agrul este o școală în care oamenii mari învață cinste și omenie.

Cine vrea să intre în Agru, trebuie să fie om cinstit. Oameni lăpădași de Dumnezeu nu pot intra în aceasta societate.

După sf. liturghie au ținut credincioșii noștri dela Sibiu un sfat, în care s'au ales comitetul care va lucra în Agrul dela Sibiu și satele din jur.

Iată Comitetul de organizare al „Agrului” Sibiu. Președinte: Dr Gheorghe Moga, medic general în retragere; Vice-președ.: Dr Iosif Stoichița, medic primar; Secretar: Ioan Cocișiu, profesor secundar; Cassar: Ioan D. Petri, director de bancă; Membre: Ana Togan, soție de protopop, președ. Reun. „Sf. Maria” (de drept); Maria Dr Radu, văduvă de protopop; Ana Hurbeanu, văduvă de major; Drosida Isalcu, soție de preot-profesor; Rozica Belașca, soție de căpitan; Maria Dr German, soție de insp. școl. secund; Ana Acsente, soție de conducător de tipografie. Membri: Dr Pompiliu Simonetti, deputat-advocat; Dr Alexandru Bărbat, avocat stagiar; Vasile Hoza, comerciant; Dumitru Popp, comerciant; Petru Hedu, econom; Emanuil ceferist.

Acest comitet precum se vede este alcătuit din floarea credincioșilor noștri din Sibiu și va face organizarea Agrului pe întreg teritoriului județului. Adunarea de constituire a primit cu multă însuflețire pe membrii aleși și de încheiere Dl Dr Bărbat a spus Părintelui canonic următoarele: „Spuneți înaltpreasfințitului nostru Metropolit dela Blaj, că aci în Sibiu bate o inimă caldă pentru biserica română unită cu Roma!”

Dumnezeu să le ajute harnicilor noștri Sibieni.

Raportorul

Intru mărirea lui Dumnezeu

— Daruri pentru biserica din Ernea —

La numele credincioșilor din parohia Ernea aduc și pe această cale vtile mele mulțumiri domnilor *Ioan Deac* și *Nicolae Ionaș*, pentru dăruirea unui potir de argint aurit, în valoare de 3107 lei; domnului *Nicolae Deac* cantor, pentru donarea unei cruci de masă din bronz argintat, în valoare de 2000 lei, a unei cutii de bronz aurit — pentru păstrarea sfintei cuminecături —, în valoare de 1500 lei a unei cutii de bronz aurită — pentru ducerea sfintei cuminecături la bolnavi, — în valoare de 125 lei; credincioasei *Anica Morariu*, pentru donarea unui chivot din lemn, în valoare de 800 lei; și tinerei fete *Maria Geacășan*, pentru donarea unei sticle — la proscomidie — în valoare de 125 lei.

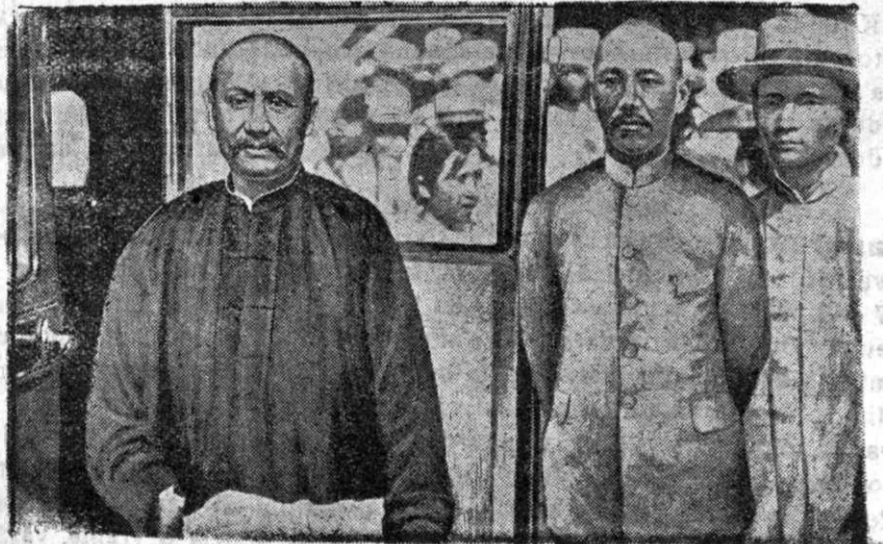
Bunul Dumnezeu să le răsplătească în-sutit!

20 Martie 1930.

Lazar Lupu
administrator parohial

Doi dușmani de moarte

Chipul nostru înfățișează doi generali chinezi, Yensisan de-a stânga și Ciangkaișec de-a dreapta, cari se luptă unul împotriva altuia, făcând revoluție în China. Pe vremuri erau prieteni buni, astăzi s'ar topi unul pe altul într'o lingură de apă. Englezii, simțind că în China se va produce o groaznică revoluție, au și trimis vaporul de războiu „Cumberland”, care are să scape pe supușii englezi de mâncel. Că ce vor face cei doi generali, îi privește.

Linile ferate vor fi păzite de armată. În urma multelor și deselor atentate cu dinamită pe liniile noastre ferate, guvernul a hotărât să păzească de aici înainte liniile ferate cu armată.

Procesiunea catolicilor din București. În ziua de Miercuri, 19 Martie, catolicii din București au făcut procesiuni pentru sfârșirea prigonirilor bisericesti din Rusia. La bisericile catolice din strada Bărăției, Cuza Vodă și la cea greco-catolică din strada Polonă s'a slujit câte o sfântă liturghie, la care au luat parte mii de credincioși. Credincioșii din aceste trei biserici au plecat în procesiune spre biserica italiană, iar de acolo spre Catedrala romano-catolică Sfântul Iosif, unde a slujit arhiepiscopul Cisar, fiind de față și nunțul papal Monsignorul Dolci.

A scăpat de armată, pentru că avea piept de femeie. Recrutul Ion Sturza din jud. Lăpușna, prezentându-se la Galați la recrutare a fost reformat, fiindcă avea piept de femeie, țâțele fiindu-i dezvoltate ca unei femei. Medicii au rămas foarte uimiți de acest tânăr ciudat.

Comoară aflată în pereții unei case din Cluj. Nicolae Tarba vinde carne și cârnaț în piața Clujului. Trăiește cum poate. Avea aproape de hotel Metropol o casă, a cărei perete era gata să se dărâme. L-a rugat deci pe vecinul său zidarul Farkas Ödön, să vină și să-i repare pereții. Când a lovit cu ciocanul pereții, deodată au început să curgă buni de aur și de argint, toți de pe vremea împărătesei Maria Terezia. După ce au împărțit banii și scumpetiurile, un răuvoitor i-a părât la poliție, iar acum trebuie să-și împarțească comoara pe jumătate cu statul.

Se înființează clasa a opta la licee. După ce toată lumea s'a convins că liceul cu șapte clase nu e pentru noi, ministerul instrucțiunii a rugat pe mai mulți profesori, între cari și dl. Augustin Caliani, fostul director al liceului de băieți din Blaj, să facă un plan de lege pentru reînființarea clasei a opta. Planul e gata și în curând se va și desbata de către Corpurile Legiuitoare. Acest plan propune clasa a opta împărțită. Unii elevi vor studia adecă științele reale, iară ceilalți cele clasice și moderne. Bacalaureat anul acesta nu va mai fi.

A mai ars un cinematograf. La Kirin în Manciuria (Asia) s'a aprins cinematograful. Privitorii, cuprinși de spaimă nebună, s'au repezit spre uși și spre ferești, strivindu-se unii pe alții. Peste o sută de femei și de copii au ars de vii.

Marele congres euharistic din anul acesta se va ține în Cartagina, un vechiu oraș din Africa de Nord, în zilele de 7—11 Mai. Acesta va fi al 30-lea congres euharistic. Până acum s'au anunțat 40 de mii de catolici din toate părțile lumii, opt cardinali, o sută de arhiepiscopi și episcopi. Papa va fi reprezentat prin un cardinal, care va conduce serbările. Dat fiind faptul că, după Roma, la Cartagina au murit cei mai mulți sfinți martiri, se va face o mare sărbătorire a acestor sfinți martiri.

Se urcă prețul cerealelor. Din străinătate se vestește, că prețul orzului și al porumbului s'a urcat cu 1000 lei la vagon. La Brăila atât orzul cât și porumbul s'a plătit cu câte 1000—1500 Lei peste prețurile din străinătate. Aceasta din cauza, că la Brăila sunt vapoare străine, cari încarcă cerealele.

Vanzătorii însă nu prea ies cu cerealele pe piață în nădejdea că se va urca prețul și mai tare.

Vagonul de porumb s'a vândut la Brăila cu 29.500 lei, iar orzul cu 28.500 lei. Fasolea se plătește cu 78—80.000 lei vagonul.

La grâu nu e nici o schimbare.

S'au înveninat de carne de urs. În orașul Stuttgart din Germania s'a vândut carne de urs, fără de a se încunoștința poliția despre aceasta. Urmarea a fost că toți cei 41 inși, cari au mâncat din carnea de urs, s'au înveninat, unii dintre ei murind încă în aceeași noapte, iar ceilalți chinându-se pe la cele spitaluri.

Tragerea clopotelor cu electricitate. În Paris este o biserică mare, a carei clopot cântărește 13.000 kilograme. Pentru ca acest clopot să se poată trage, trebuie 12 clopotari. Fiindcă atâția clopotari e greu să se capete și trebuie plătiți bine, s'au făcut încercări pentru a se trage clopotul cu ajutorul electricității. Spre scopul acesta s'au condus fire electrice în turnul bisericii, cari s'au pus în legătură cu clopotul. Și acum e de ajuns să apeși numai pe un buton și clopotul începe să sune, umblându-i limba, par'că l-ai trage de funie.

Un copil cu două capete. În comuna Bartelek din Ungaria, o femeie cu numele Maria Kis, a născut un copil mort, pe care l'a îngropat în grădină fără să spună nimănui. Oamenii din sat totuși au aflat vestea și s'a svonit chiar și aceea, că copilul ar fi avut două capete.

Auzind jandarmii, au făcut cercetări, și desgropând copilul, au găsit că într'adevăr avea două capete.

Copilul monstru a fost trimis la spitalul din orașul învecinat pentru ca să se păstreze în spirt și să se folosească la învățătură.

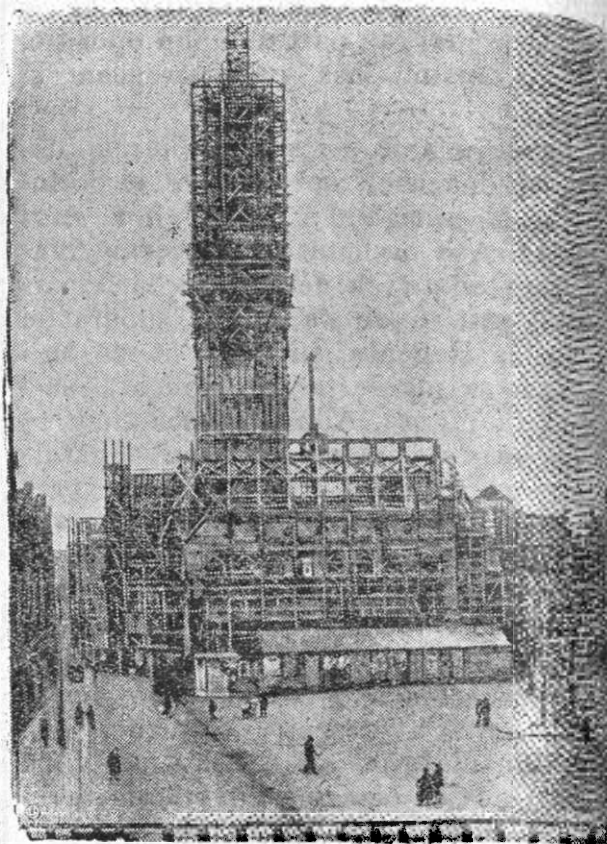
Un pescar norocos. Pescarul Ilie Iancu de lângă Alba Iulia, ducându-se la pescuit, observă că atât luntrea cât și plasa îi sunt trase la fundul râului. Iși cheamă tovarășii în ajutor și reușește să tragă plasa la marginea râului. În plasă au găsit un somn uriaș lung de 1 metru și 25 centimetri și greu de 82 kilograme.

Pescarii nu-și amintesc să mai fi prins vreodată un pește așa de mare. Ei socot vârsta lui la vre-o 25 ani.

Și pe trenurile noastre se introduce radio. Ziarele din București aduc știri, că direcțiunea C. F. R. a hotărât să introducă și pe trenurile noastre accelerate și exprese radio, după cum este în Ungaria. Călătorul va plăti calauzilor o mică taxă, după care vor putea asculta tot ce se petrece în lumea largă.

Războiul între femeile din Bolșevicia. Guvernul bolșevic a adunat toate femeile fără de Dumnezeu din Rusia la orașe și le-a dat poruncă să meargă pe sate și să arete celorlalte femei că nu e bine să trăiască cu câte un singur bărbat, ci cu mai mulți, iar copiii să nu și-i crească mamele ci statul. Femeile ruse cinstite și religioase au ascultat cât au ascultat pe nebuniile de bolșevici, dar dela o vreme, văzând că se îngroașă gluma și că vin să le strice bărbații și copiii, le-au luat

Un oraș care se cufundă

Orașul Arras din Franța e cunoscut de pe vremea războiului. A stat multă vreme sub bătaia tunurilor germane, cu atât mai ales că se află aproape de hotarul dintre Franța și Belgia. Încă cei dintâi locuitori ai orașului își săpăra ascunzișuri pe sub pământ, ca să se poată apăra de năvălirile dușmanilor, așa că aproape întreg orașul este subsăpat. În aceste pivnițe subpământene se ascuseră în vremea marelui războiu Englezii, iar stâlpii cu care locuitorii orașului își răzâmaseră casele, li-doborîră. Urmarea este că zidurile orașului încep a se scufunda. Chipul nostru arată o foarte frumoasă zidire pe care acum a o repara, și care s'a scufundat cu câțiva centimetri.

cu furca cea lungă și le-au alungat din comune. Femeile fără Dumnezeu le-au părât la tribunalele bolșevice. Urmarea a fost că sute de femei cinstite au fost răpite de către poliști și jandarmi și târate în închisori. De atunci însă nici o bolșevică nu mai îndrăznește să meargă la sate, că acolo-și lasă colții.

Reînviată o gazetă săptămânală. La Reghin s'a stins înainte cu vre-un an gazeta „Sămănătorul”, al cărei redactor a fost dl. avocat dr. Enea Popa. Primim la redacție din nou un număr din „Sămănătorul”, având de redactor pe dl. Simeon Rusu, care făgăduiește că va și mări gazeta. Dorim gazetei reînviată sănătate și viață.

O mare nenorocire la un azil de bătrâni. La azilul de bătrâni din orașul Cholet din Franța, personalul de serviciu al azilului, văzând într-o dimineață că pensionarii nu vin în sala de mâncare, au mers în dormitor ca să vadă ce este cu bătrânii. Spre marea lor mirare i-au aflat pe toți bătrânii zăcând fără cunoștință în paturi. Ce se întâmplase? La acel azil încălzirea este centrală, adecă nu sunt cuptoare în fiecare cameră, ci un singur mare cuptor în pivniță, de unde căldura trece prin țevi în fiecare cameră. O astfel de țevă crepase, iar gazurile veninoase din cuptorul pivniței străbătuseră în dormitor, și-i târbăcise de cap pe bieții bătrâni. Dintre bătrâni unul a murit, iar 15 sunt foarte greu bolnavi.

Bumbac colorat. Un fir de bumbac este cu mult mai tare, dacă nu se vopsește. El se întrebunțează în culoarea lui naturală.

— Să-i ierte Dumnezeu Nuțule, — răspunse preotul, nevrând să mai lungască vorba.

Nuțu tot despre politică vorbea și acasă. Dacă nevasta îl întreba ce să facă de cină, el zicea: — Să votăm, și cine va avea majoritate, voia a celui să se facă.

Odată nevasta lui Nuțu, dând mereu fuga la leagăn unde îi mârdaia odorul, pe când mămăliga clocotea la foc, n'o brodisse tocmai bine, căci era și cam neîfartă, și cam nesărută și toată cocoloașe. Nuțu se apucase cu toată nădejdea de mâncare, dar nu mergea. Intr'un târziu zise nevastii:

— Nevastă, eu contostes mămăliga asta, că nu-i după costuțu țării și după dreptul de alegător. De mai faci odată așa, să ști, că votez și te scot din combinația aleptoreală.

Când îi mârdaia copilașul în leagăn, el îl prindea de subsiori, îl ridica în sus cu scutecele și cărpele toate trândălu dela el, îl plimbă și-l huița prin casă, cântându-i:

— Ciu-hă, bu-hă; ciu-hă, bu-hă! Alegătorul tatii, alegător. Nu-i așa că atunci când vei fi mare, și tu vei vota cu ai noștri? — Mânca-l tata tot — și șop, săruta copilul în obraz de îl înroșia.

Dar în sfârșit veni și ziua alegerilor. În satul lui Nuțu erau două liste. Una avea ca semn „leoca” iar alta „furca” de fân. Nuțu era pentru leocă. Apoi să-l fi văzut și să-l fi auzit cum mai făcea la pripogandă printre țigani — căci din mila lui Dumnezeu, în sat erau și astfel de alegători —, și printre sașii mai proști și mai de rând.

— Măi cetățeni — zicea el prin țigănie. Destul a suferit țara noastră pe urma acelor nechibzuți cari pân' acum au votat cu furca cea de fân sau cracul. Cracul este crao, și nu știe să povățuiască țara, dar leoca știe. Fără de leocă nu stă leoitra, apoi fără de leoitra nu poți aduce nici lemne în car, nici fân, nici țâduc și nici chiar găteje.

Măi, alegători! Să nu vă lăsați amăjiți de rachiul celor cu cracul. Voi să votați cu dreptatea, și apoi dreptatea numai cu leoca poate fi. În țara noastră ne trebuie punte peste pârâu; ne trebuie cale printre hăituri; ne trebuie fântâni în pășunat, ne trebuie calendare la șipot; ne trebuie coperiș la meserniță; ne trebuie gard la fînțirumul vitelor; ne trebuie zgură în curtea primăriei, și multe alte ne mai trebuie, pe cari le vom avea dacă vom vota cu toții leoca. Pe lângă asta, veți avea câte un deșii de rachiu de drojdie de suflet, și șase lei, dela candidatul nostru.

Nu lăsați, cetățeni, să treacă prilejul. Ura! trăiască leoca! trăiască Teleleu primarul nostru! trăiască România mare!

Când veniți la votare, să cântați așa:

Leoca, leoca să trăiască
Țara să ne-o cârmuiască.
Jos cu cracul, jos cu cracul;
Cu el să voteze dracul...
Și pe-al nostru Teleleu
Să ni-l țină Dumnezeu,
Că el știe ce ne doare
Și ne face podișoare,
Și calendre 'n pășunat
Și-i român adevărat.

Nuțu după aceste puține cuvinte își punea pălăria pe cap și se cam mai depărta zicând:

— Țineți minte, măi cetățeni și măi alegătorii! Unul ca unul! Leoca, și pace bună! Știți voi cum trebuie, Ura!

Printre sași nu prea avea Nuțul nostru ce căuta, căci ei ascultau orbește de popa lor și de porunca dela găselțitul din Sibiu.

Dar în sfârșit trecu și alegerea și Teleleu,

candidatul lui Nuțu, ieși cu majoritate, dar numai cu vre-o șase voturi. Nuțu era fericit.

V'am spus eu că-i zdrobim de tot flendure îi facem — zicea el. — S'au contostat mai multe voturi și s'au mai anulat câteva, că proștii n'au știut care-i leoca și care-i cracu. Dar, mulțam lui Dumnezeu, că am amiruit. Acum să vedem cine ne mai scoate dela putere vre-o șase ori zece ani! Bravă leoca! Jos cu turca! Trăiască cumătrul Teleleu și România mare! Trăiască conșilul, să ne diriguiască satul după duculaș.

Nu știu dacă se vor face toate cele despre cari zicea Nuțu că are țara lipsă; una însă știu că s'a făcut. Nuțu a ieșit biruitor, și acum cu cine se întâlnește zice:

— Da, numai i-am trântit măi, săracii —, de nu i-am lăsat nici să sufle. Apoi cu cine se prind ei? Trăiască leoca! — nu-i așa ti-zule? — că ea e puterea țării.

Acum și dacă-i mai greșește nevasta câte o mămăligă, Nuțu mănca fără a mai contosta, și zice: Țara are multe lipsuri și năcazuri; trebuie să ne mulțumim cu ce căpătăm.

N. Lupu

Poezia „Straja” care ni-s'a trimis la redacție, are unele icoane izbutite, însă cuvinte ca „fogă, massă, imens, gigant” — nu sunt înțelese de popor. Scriitorul poeziei să-și dea silința, să scrie în graul pe care îl vorbește și îl înțeleg sătenii.

Redactor: IULIU MAIOR.

Aviz

Banca Populară „Axente Severu” cu onoare invită a doua oră pe Domnii acționari, a lua parte la adunarea generală ce se va ține Duminecă în 30 l. c., care adunare în sensul Art. 56 alin. 11 va putea aduce hotărâri cu ori care va fi numărul membrilor prezenți.

Dr. Augustin Popa
președinte.

No. 4532—1928

Publicație de licitație

Subsemnatul Portărel prin aceasta publică că în baza deciziei No. G. 4532—1928 a judecătorei de ocol din Blaj în favorul reclamantului Bernat Kolman repr. prin avocatul Dr. Ilarie Aldea pentru încasarea creanței de 1700 Lei — bani și acc. se fixează termen de licitație pe ziua de 5 Aprilie 1930 orele 10 a. m. la fața locului în Tiur la locuința urmăritului No. unde se vor vinde prin licitație publică judiciară: 30 feldere de curuz cu tuleul, 50,000 cărămidă nearsă în valoare de 22,100 Lei.

— În caz de nevoie și sub prețul de estimare.

Blaj, la 5 Februarie 1930.

(1057) 1—1

NICOLAE BACIU
portărel

Citiți „UNIREA POPORULUI”

Tipografia Seminarului Teologic greco-catolic — Blaj

No. 3769—1929 port.

Publicație de licitație

Subsemnatul portărel aduc la cunoștința publică, că în urma decisiei No. G. 2655/1929 al judecătorei de ocol din Blaj se fixează termen spre efectuarea licitației pe ziua de 27 Martie 1930 ora 5 în Crăciunelul de jos No. în favorul lui Nadler Benjamin repr. prin Dr. Emil Pascu avocat din Blaj pentru suma de lei 1000 bani — capital și acc. când și unde se vor vinde prin licitație obiectele sechestrate și anume 2 mascari albi de 4 luni, 6 perne în stare bună, 1 ladă pentru haine, prețuite în 2800 lei — bani.

Blaj la 15 Februarie 1930.

(1059) 1—1

NICOLAE BACIU
portărel

Curatorul parohiei române-unite din Chesler

Nr. 24—1930 paroh.

Publicație de licitație

În ziua de 6 Aprilie ora 2 p. m. Curatorul Parohiei române-unite din Chesler va ține licitație publică cu oferte închise, fără supra-oferte, pentru darea în întreprindere a lucrărilor de construcție necesare la ciădirea din nou a bisericii.

Valoarea lucrărilor este, pe devizul estimativ, de Lei 600,000. Garanția (cauțiunea) va fi de 6% din valoarea ofertei și se va depune deodată cu aceasta în numerar, efecte de stat, ori serisoare de garanță emisă de o bancă de prima bonitate.

Licitația se va ține în localul oficiului parohial.

Planurile, devizul, condițiunile speciale și generale etc. se pot consulta în orice zi de lucru la sediul Oficiului parohial din Chesler. Curatorul își rezervă dreptul a hotărâri liber asupra ofertelor.

Chesler, la 6 Martie 1930.

Ioan Simla
prim-curator

(1056) 1—1

Moislu Tarna
adm. paroh

CHIBRITURI

fără autorizație poate
vinde ori care comer-
ciant

Depozitul principal pentru
Blaj și jur de azi înainte
la firma

ȘTEFAN NYERGEȘ
BLAJ

1058 1—1

Preoți, Învățători, Țărani

Cețiți cu toții cărticica:

BĂNCI POPULARE ȘI COOPERATIVE SĂTEȘI

de Ion Pop-Câmpeanu, profesor Blaj,

din care puteți ști, ce este banca populară, ce e cooperativa, ce foloase aduce sătenilor, cum se înființează ș. a. m. d.

PREȚUL 6 LEI

Se poate comanda dela administrația
Unirea Poporului.